

BARN I NÖD

INSAMLINGSSTIFTELSEN SVENSK INTERNATIONELL BARNHJÄLP

Årsberättelse
2021

2021

ännu ett år av pandemi

Sammanlagt har Barn i Nöd under året regelbundet stöttat 15 projekt med ekonomiska bidrag. Det har varit fördelat på 7 länder: Brasilien 4, Dominikanska Republiken 1, Indien 6, Israel 1, Kenya 1, Thailand 1 och Uganda 1. Av dessa är 1 barnhem, 3 skolhem, 7 med inriktning på socialt hjälparbete, 1 kriscenter, 2 skolor och 1 yrkesskola. Till 12 av projekten är Barn i Nöd den största eller enda bidragsgivaren.

År 2021 började som vilket som helst föregående år; med hopp, drömmar, mål, syften och projekt. Trots det svåra året 2020, när hela världen drabbades av pandemin, hoppades vi nu att livet skulle återgå mer till det normala. Det har varit flera bakslag, men allt eftersom månaderna gick började man öppna upp på de olika platserna igen.

Alla var mycket glada över att äntligen kunna träffas igen, men det tog lite tid att anpassa sig och hålla social distans. Det har varit många restriktioner att följa. Det absolut svåraste för personalen på de olika platserna var att få barnen att förstå att man inte längre fick kramas.

I **Brasilien** har Barn i Nöd under året regelbundet skickat pengar till fyra projekt.

Instituto Evangélico

Japeri, Rio de Janeiro

Det är instrumenten och musiken som är i fokus för de runt 80 barnen som kommer till **Instituto Evangélico** i Japeri. Japeri ligger 8 mil nordväst om Rio de Janeiro och är en fattig stad med runt 100 000 invånare. Barnen som kommer till Instituto Evangélico är i åldrarna 6–15 år och de bor i de olika slumområdena i staden. De är uppdelade i olika grupper, beroende på om de går i skolan på förmiddagen eller eftermiddagen. Barnen får mat och även hjälp med stöd- undervisning och läxläsning. På Instituto Evangélico har man tydligt sett vikten av att ge barnen en hobby och intresse som kan hålla dem ifrån livet på gatorna i staden.

På centret undervisas barnen i olika instrument och de har flera orkestrar där barnen får spela tillsammans. Barnen är ofta med på olika tillställningar som staden anordnar då de spelar och uppträder med sina orkestrar. Detta center har förändrat staden Japeri genom att så många barn får komma och få hjälp och stöttning istället för att springa ute på gatorna. Många barn räddas också från droger genom att de finns på centret och kommer från gatugången.

Flera av barnen har koncentrationssvårigheter och är undernärda då de kommit till centret. Men med hjälp av bra mat och duktig personal förändras och utvecklas barnen snart i rätt riktning då de deltar i aktiviteterna. Barnen smittas också av varandras entusiasm och börjar drömma om en bättre framtid då de får upp ögonen över olika inriktningar livet kan ta.

Aktiviteterna minskade kraftigt under året på grund av pandemin, då centret inte tilläts hålla öppet som vanligt. När barnen inte kunde komma dit för att äta delades istället matpaket ut till familjerna. I september kunde man öppna upp och ta emot 25% av barnen. För dessa barn var det stor glädje att få återuppta sina lektioner. I oktober fick sen alla elever tillåtelse att vara med igen. Då hade man fest under en hel vecka i samband med "Barnens Dag" som uppskattades mycket. I oktober spelade också en av orkestrarna från Instituto Evangélico på ett kulturarrangemang i staden. I december avslutades året med en julmusikal då alla barn och deras föräldrar var inbjudna.

Instituto Evangélico varit ett av Barn i Nöds projekt sen 1999. Föreståndarparet Pastor Carlos Augusto de Souza Vieira och hans fru Miriam är stora förebilder som ger trygghet och stöd till alla barnen. Instituto Evangélico har ingen ytterligare stödjande organisation, förutom att de ibland får bidrag från den lokala kyrkan och matbutiker. Myndigheterna är också med och betalar för en tandläkare som regelbundet kommer och undersöker barnens tänder på centrets tandläkarmottagning.

Ray of Hope

Manaus, Amazonas

Under januari 2021 fick sjukhusen praktiskt taget slut på syre för att kunna ta hand om inlagda och allvarligt sjuka patienter. Samarbete med olika lokala organisationer startades och tillsammans gjorde alla sitt bästa för dela ut syrgastuber och annan hjälp. Praktiskt taget alla har någon i sin närhet som dött under pandemin.

Floderna var stängda frö att färdas på men de öppnades upp under juli månad. Men tack vare ett samarbete med World Vision fick **Ray of Hope** tillstånd att åka ut redan i maj/juni för att förmedla hjälp. Hinkar med städ och hygienartiklar delades ut i massor och även matpaket.

Behovet av att få samtala med terapeut och psykolog har också ökat markant under pandemin. Ray of Hope har sin bas och kontor i Manaus. De har där en enklare mottagning för både läkare och psykolog. Mottagningen finns för att enklare kunna hjälpa människor som är fattiga och inte har möjlighet att ta sig till sjukhusen för att få hjälp. Ray of Hope har också en socialarbetare med många kontakter som hjälper till att slussa människor vidare till rätt ställe när det behövs.

Ray of Hope startades av Glória Santos Reynolds 2003. Det var från början inte tänkt att bli ett projekt, utan bara en punktinsats för att göra något fint för barnen i ett litet fattigt samhälle utanför Manaus. Men redan då frågade barnen när nästa gång skulle bli. Från det växte sen Ray of Hopes fina arbete fram.

Ray of Hope-teamet består av runt 35-40 lokala volontärer i olika åldrar. De åker ut och besöker byarna och har barnmöten och roliga aktiviteter för familjerna. Ray of Hope tar också emot grupper från olika länder som vill komma för att göra hjälpsatser av olika slag. Grupper av ungdomar och äldre som hjälper till med lek, aktiviteter och mat för att stödja folket på olika sätt i byarna. Även grupper av läkarteam från USA kommer varje år och sätter upp tillfälliga kliniker för en dag eller två för att hjälpa dem som är i behov av läkarhjälp.

Många byar utmed floderna i Amazonas som tidigare känt sig helt avskärmade från omvärlden har nu fått ett annat liv, tack vare den fina kontakten med Ray of Hope. De har tidigare känt sig helt bortglömda av samhället men upplever nu att det finns människor som bryr sig om dem och finns där för att hjälpa dem.

Något som Ray of Hope uppmärksammar är barn med olika funktionsnedsättningar. De arbetar för att ge barnen och deras familjer en drägligare tillvaro. Varje månad får familjerna besök av Luzinete som uppmuntrar och ger dem ett matpaket som underlättar mycket för dessa kämpande familjer. Även i djungelbyarna börjar de handikappades situation bli lite bättre. De flesta familjerna har tidigare gömt undan sina barn, då de sett dem som ett straff för något de gjort. Genom Ray of Hope har dessa familjer att de fått ny status och de ser på sina barn med andra ögon.

De båda hjälpcentren Kärlekens Hem och Lyckliga Barn ligger under Ray of Hopes ansvar och överinseende.

Kärlekens Hem

Manacapuru, Amazonas

Vanligtvis så är det stor aktivitet på **Kärlekens Hem** i djungelstaden Manacapuru med aktiviteter som pågår fem dagar i veckan. Runt 80 barn som får hjälp tre gånger i veckan med förstärkt läxläsning, uppdelade på fyra klasser. Undervisning i data och musik finns också. Runt 50 barn kommer varje dag för att få mat. För flera av barnen är detta mål mat det enda de med säkerhet vet att de kommer att få för dagen.

Nu började 2021 med utgångsförbud och stängda butiker. Många var sjuka och många runt om i staden dog. Men barnen på Kärlekens Hem och deras familjer klarade sig bra, några blev sjuka men ingen riktigt allvarligt. De fem första månaderna av året fortsatte personalen att dela ut matpaket till alla familjer som har sina barn inskrivna på centret. Många av familjerna var praktiskt taget beroende av denna hjälp för att klara sig då många av dem förlorat sina arbeten under pandemin.

Området där barnen bor är präglade av droger och kriminalitet. Många flickor blir gravida tidigt i tonåren och projektet för unga tjejer som startades för några år sen finns fortfarande kvar. Det är ett femtiotal tjejer som regelbundet träffar Luzinete för att tala om livet. Luzinete försöker också hjälpa tjejerna att få en bättre självbild och att kunna sätta gränser. Luzinete har vunnit flickornas förtroende och har blivit en vuxen de vet att de kan lita på. När Luzinete äntligen fick åka tillbaka till Manacapuru för att träffa tjejerna igen så funderade hon över hur många som skulle komma och vara med. De flesta slöt upp och de uttryckte hur mycket de saknat dessa samlingar under månader av nedstängning.

Det var först i juni som myndigheterna gav klartecken till att öppna upp Kärlekens Hem. Alla var mycket glada över att äntligen kunna träffas igen, men det tog lite tid att anpassa sig och hålla social distans. Det absolut svåraste var att lära barnen var att det inte var tillåtet att kramas.

Till Kärlekens Hem är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Lyckliga Barn

Autazes, Amazonas

Hjälpcentret **Lyckliga Barn** ligger i djungelstaden Autazes, några timmar söder om Manaus. För att ta sig till Autazes från Manaus måste man korsa två floder och åka bil däremellan i dryga tio mil. Resan tar 3–4 timmar beroende på färjor och trafik. Runt 100 barn är vanligtvis registrerade på centret och de kommer regelbundet för att delta i de olika klasserna. De ger extraundervisning både på för- och eftermiddagarna för att barnen bättre ska klara skolan.

Personalen gör ett fantastiskt arbete med barnen och de älskar sitt jobb. De försöker hela tiden utveckla och göra det bättre och bättre. Centret ligger i ett område där kriminalitet och droganvändning är stor. Många av barnen hör och ser mycket som de borde vara helt ovetandes om. Många av dem kommer också från missbrukarhem och som genom att komma till centret fått ett bättre liv. En plats där de får uppleva att någon ser dem, känna kärlek och omsorg.

Under de fem inledande månaderna av 2021 fortsatte personalen att dela ut matpaket till familjerna som har barn inskrivna på Lyckliga Barn. Det var ett svårt år då många förlorade sina jobb till följd av pandemin och då inte hade någon inkomst. Dessa matpaket betydde otroligt mycket för familjerna.

I juni kunde man så sakteliga återgå till aktiviteterna då barnen återigen fick komma till centret. Barnen var mycket trogna, var de frånvarande berodde det på sjukdom. Det var också en stor förfrågan att få sina barn inskrivna, men i och med restriktionerna så har man fått göra förändringar och i slutet av året var 80 barn inskrivna på centret.

Det har varit ett stort engagemang från personalens sida då man gjort sitt bästa för att tillgodose barnens olika behov. En sak som verkligen prioriteras är att servera barnen mat. Det är vanligtvis lunch på förmiddagen och fika på eftermiddagen. Men ganska så ofta blir det också en improviserad måltid på eftermiddagen då barnen inte fått lunch hemma. Att det inte finns någon mat hemma är tyvärr inget ovanligt hos dessa familjer.

Till Lyckliga Barn är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Hannacentret

Projecto Cuatro, Azua

I Proyecto Cuatro, några kilometer utanför Azua på Dominikanska Republikens sydkust, finns det många familjer som lever under svåra förhållanden. Det är ett samhälle som präglas av fattigdom, droger och kriminalitet. Hannacentret startades 2013 och har blivit en oas för många barn. Till detta projekt är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

På **Hannacentret** får barnen mat och det är en plats som ska hjälpa dem att bättre klara av skolarbetet. Det är en hög procent av barnen som har svårigheter då det gäller att läsa och skriva, även då de gått flera år i skolan. De vill också lära barnen att se på sig själva och andra med respekt. Samhället präglas av en respektlöshet och att slå ligger nära till hands. Personalen får lägga mycket tid på att försöka fostra barnen, då deras föräldrar inte gör det. När barnen deltagit i Hannacentrets aktiviteter under en tid är det många av dem som sen lär sina småsyskon hur de ska uppföra sig. Arbetet sprider sig som ringar på vattnet. Maten som serveras är ett mycket viktigt inslag, då många av barnen inte får så mycket mat hemma. De flesta av barnen kommer från mycket fattiga familjer.

Pandemin påverkade så klart det arbete som personalen på Hannacentret hade hoppats kunna utveckla under 2021. Deras mål var att nå ett mycket större antal barn och kunna göra ett bra arbete med varje barn och hjälpa dem klara skolan. De ville också kunna hålla en stor födelsedagsfest varje kvartal för de barn som då fyllt år. Detta är en av de mest efterlängtnade sakerna för många av barnen som aldrig tidigare firat sin födelsedag. Dessa fester kunde tyvärr inte genomföras under året, men till barnens stora glädje blev det i alla fall en julfest vid årets slut.

Trots alla hinder att kunna arbeta som vanligt fortsatte ändå arbetet. Då barnen inte fick vara på centret fortsatte personalen med att besöka familjerna och dela ut matpaket till de mest behövande. De utnyttjade då också tillfället att prata med föräldrarna och försökte förmedla ett budskap om hopp inför framtiden.

Trots alla begränsningar med restriktioner kunde de till slut öppna upp Hannacentret igen och personalen fick se fina resultat då de under en relativt kort tid lyckades nå nya barn och de lärde dem att läsa och skriva. Under året deltog 250 barn i de olika aktiviteterna på centret. En ökning med 29 barn jämfört med året innan.

I **Indien** har Barn i Nöd 6 projekt – 1 skola, 1 skolhem, 1 blindskola (som även är ett barn och ungdomshem), 1 arbete i Delhis slum och 1 yrkesskola för tjejer, 1 socialt familjeprojekt bland blinda.

Agape Child Centre

Perumbavoor, Kerala

Agape Child Centre är Barn i Nöds första barnhem. För några år sedan ändrades beteckningen av hemmet till att bli ett skolhem och är kopplad till en skola som ligger i närheten. Alla barnen som bor på Agape har en familjetillhörighet och bor på hemmet på grund av fattigdom eller andra omständigheter som gjort att barnen behöver hjälp för att kunna gå i skolan och få vad de behöver för en bra uppväxt. Under skollov och ledighet bor de hemma med sina familjer.

Arbetet på Agape Child Centre påverkades mycket även under 2021 på grund av pandemin. Skolhemmet fick hållas stängt och inga barn fick bo på området. Barnen fick bo hemma med sina familjer. Det enda som kunde fortsätta var Bibelskolan där undervisningen hölls med online-undervisning via Zoom.

I oktober öppnade skolorna igen och barnen kunde komma tillbaka till skolhemmet. Under detta läsår var 36 barn inskrivna och av dem kom 27 tillbaka och resterande 9 kunde inte komma på grund av covid-situationen där de bor. Pandemin har gjort att inga nya barn skrivits under de två senaste läsåren. Av personalen finns nu fyra kvar som tagit hand om barnen.

För att hjälpa barnen den tid då de varit hemma har skolmaterial köpts in och skickats hem till dem så de kunnat fortsätta att studera. Tiden då barnen varit borta från Agape har använts till att bibelskoleeleverna tillbringat sin fritid med att måla, jobba i trädgården och arbeta med den nya fiskdammen som grävdes under 2020. Fiskarna växer och bidrar till maten på hemmet.

Myndigheterna har också krävt att Agape Child Centre skulle hjälpa till ute i samhället under pandemin. Agape har varit delaktig på många olika sätt, bland annat har man delat ut ansiktsmasker, handsprit och de har tagit många till sjukhusen. De har också hjälpt till då de gäller vaccination. Matpaket, medicin och lite pengar till fattiga familjer och pastorer delades ut. Vid havskusten har man också i samarbete med myndigheterna hjälpt familjer som drabbats av översvämning. De fick hjälp med mat, kläder och andra förnödenheter.

Även om det varit ett annorlunda år för personalen på Agape så är man ändå tacksam för hur mycket man kunnat göra för att hjälpa människor som lidit och haft det svårt under året som gått. Till Agape Child Centre är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Emanuel Ebenezer School

Shahpur, Madhya Pradesh

I **Emanuel Ebenezer School** går cirka 300 barn som bor i byarna runt omkring Shahpur. Skolan omfattar förskola och årskurserna 1–10. Skolan är indelad i två delar. Ena delen får all undervisning på sitt modersmål hindi och den andra får all undervisning på engelska. Skolan har ett mycket gott anseende i området

Myndigheterna stängde alla skolor för eleverna då pandemin bröt ut. Lärarna fortsatte att komma till skolan och hade sina lektioner i online-klasser. Det fungerade för de barn som hade möjlighet att koppla upp sig via internet, men många av barnen har inte den möjligheten. Lärarna har också åkt ut till byarna för att hålla lektioner på plats för att hjälpa eleverna.

I juli 2021 kunde eleverna i klass nio och tio återvända till Ebenezer Hindi Medium School efter nio långa månader av pandemi, restriktioner och online-undervisning. När det fungerade bra för klass 9 och 10 tilläts sen klasserna 6–8 komma tillbaka. Det var i september 2021 och då hade dessa elever fått vara utan skola i nästan 14 månader.

I och med pandemin fick man också ändra på mycket. Tidigare brukade man starta skoldagen med en samling ute på skolgården för att sen gå till sina klassrum. Nu kunde man inte längre ha någon morgonsamling utan i stället blev alla elever skannade för att se så de inte hade feber och fick antibakteriell spray på sina händer innan de fick gå in i klassrummen.

Även om man nu har fått göra många förändringar och anpassningar så är alla glada över att barnen är tillbaka i skolan. Året som ligger bakom har varit svårt för alla. Det har varit en stor utmaning för både lärare och elever att lära sig ha undervisningen online. Även om alla haft både skolböcker och nödvändigt skolmaterial har det varit jobbigt. Nu när alla lektioner och prov kan hållas på plats så underlättar det oändligt mycket för alla.

Ebenezer School blev också uttagen som ett centrum för nationella prov som hölls i augusti över hela Indien. I detta område var detta den enda skolan som blev utvald på grund av att de hade bäst covid-hantering. Lärarna gjorde sitt bästa för att hjälpa eleverna att komma i kapp och klara av sitt skolarbete. Det krävs mycket för att komma på rätt spår igen efter en så lång nedstängning av skolan. Lärare följer olika nya undervisningsmetoder för att få tillbaka eleverna till studieläge. Digitala studier med skärminläring har introducerats för att göra klassrummen mer stimulerande och roliga.

Till Emanuel Ebenezer School är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Padharhemmet

Padhar, Madhya Pradesh

De handikappades situation är mycket utsatt och svår i dessa fattiga bygder, men i Padhar får de ett hem, mat och kläder. Detta är deras enda chans till ett drägligt liv och en bättre framtid. Det är viktigt att hemmets barn och ungdomar förstår att de inte står utanför i det vanliga samhället utan att de är en del av det.

På **Padharhemmet** försöker personalen hjälpa barnen att anpassa livet till deras funktionsnedsättning. Alla som är inskrivna på hemmet har olika funktionsnedsättningar. Målet är att de så småningom ska kunna klara sig ute på egen hand i samhället. Det finns många hjälpmedel de kan använda så att livet ska bli lättare och för att barnen ska känna sig trygga. De studerar alla på olika nivåer, allt från förskola till högskola. Några av dem finns också på ett utbildningscenter där de går på yrkesavdelningen.

Padharhemmet fick under 2021 fortsätta hålla stängt, eftersom myndigheterna inte givit sin tillåtelse att öppna upp för barn och ungdomar att bo på hemmet. Endast 17 föräldralösa barn tilläts bo kvar då de inte har något hem att återvända till. Vanligtvis bor runt 150 funktionshindrade studenter på hemmet och går i olika skolor som finns i området.

Myndigheterna tillät inte Padharhemmet att öppna upp sitt skolhem under hela 2021, de fick heller ingen hjälp från myndigheterna med förslag och tankar om hur de funktionshindrade barnen skulle kunna fortsätta sin skolgång på ett bra sätt när de inte fick bo på hemmet.

Myndigheterna öppnade skolorna för klass 1–12 den 1 september 2021, men eftersom man inte fick samla så många personer samtidigt så fick eleverna bara komma till skolan varannan dag. Padharhemmets studenter besöker hemmet och skolan när de möter någon form av svårigheter i sina studier. De stannar i 2–3 dagar för att få hjälp och hämta studiematerial innan de sen måste återvända hem till sina byar. Skolans lärare, tillsammans med hemmets personal, håller regelbunden kontakt med dem för att försöka hjälpa dem vidare.

De tio barn från Emanuel Ebenezer Home som nu bor på Padharhemmet trivs mycket bra tillsammans med sina nya vänner i Padhar. De har börjat på Happy Valley English Medium School men på grund av pandemin har de från och till fått sin undervisning online. Mycket har förändrats på grund av pandemin och det kommer nog att ta tid innan saker och ting är tillbaka till det normala. Till Padharhemmet är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Grace Vocational Training Centre

Nagrakata, Västbengalen

Grace Yrkesskola i Nagrakata ger alla dessa tjejer en fantastisk chans att göra något med sina liv som kan hjälpa dem och deras familjer att överleva. Skolan ger tjejerna en helt annan status i samhället. Målet med denna skola är att tjejerna ska kunna se att livet kan förändras och att de med stolthet kan steppa upp och få en ny framtid. Skolan kan också vara med och förhindra trafficking och att så många unga tjejer från detta område hamnar i prostitution och olycka.

De två ettåriga kurserna som finns på skolan är Hår & Skönhet och Sömnad. Skolan startades i juli 2019 men redan under det första året kom pandemin som gjort utbildningen svårare i och med att den till största delen fått hållas online genom att tjejerna samlats i smågrupper och kopplat upp sig via telefoner.

Under året har de sen haft regelbunden online-undervisning i de olika teknikerna i till exempel kosmetologkursen, skräddare, data och konversationsengelska. Det har fungerat mycket bra. Till att börja med hade eleverna svårt att anpassa sig till detta nya sätt att studera, men allt eftersom har de vant sig. Lärarna har på så sätt kunnat undervisa och eleverna har kunnat ställa sina frågor och det har blivit ett bra utbyte.

Man har följt upp undervisningen då lärarna veckovis besökt eleverna för att hjälpa och vägleda dem efter behov. Detta har också lett till att lärarna ännu tydligare lärt känna elevernas svårigheter och kunnat hjälpa dem på ett bra sätt. Dessa fältteam träffade också tjejernas föräldrar och sporrade dem att uppmuntra sina döttrar i studierna. De talade också med dem om hälsa och vikten av att hålla rent och fint i hemmet. Ett litet steg i hopp om att få till lite förändring och positivitet i deras liv.

Efter en lång paus av nedstängning på grund av covid-19 gav tillslut myndigheterna sin tillåtelse till att öppna för lektioner på plats. Eleverna som under flera månader fått sin undervisning online kunde till sin stora glädje komma tillbaka till skolan. Det ju en helt annan sak att kunna träffas och praktiskt kunna öva och träna i de olika ämnena. Varje elev gjorde allt för att ta in så mycket som möjligt av undervisningen. Sömnadsläraren lärde dem om mät- och skärmetoden på svartatavlan och eleverna noterade varje liten stavelse med stort intresse. I dataundervisningen fick de lära sig om hur en dator fungerar. Detta var första gången som de flesta eleverna någonsin sett en dator.

Men mycket snart förvandlades glädje till sorg... Redan efter några dagar fick de ett meddelande från myndigheterna att på grund av ökningen av covid19-fall i området måste de avsluta undervisningen på plats. Tjejerna fick återvända till sina hem och återigen anpassa sig till online-undervisning.

I oktober fick man sen tillstånd att öppna upp skolan igen. Efter att ha följt alla restriktioner och gjort PCR-tester på alla kunde undervisningen återgå till det normala. Det blev en hektisk tid för att få alla elever redo för att göra sina skrivningar och praktiska prov i slutet av december. Till Grace Yrkesskola är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Good Hope Blind Mission

Kottayam, Kerala

Indien och särskilt Kerala drabbades hårt av pandemin. Många drabbades allvarligt av Covid-19 och många dog. Bland de synskadade och blinda var det många som blev sjuka men bara 2 dödsfall. **Blindmissionen** gjorde sitt bästa under 2021 för att stödja dessa familjer med mat och medicin. Tidigare besöktes de två gånger i månaden, men under pandemin fick man minska till en gång per månad. Arbetet bland de blinda är mycket uppskattat av myndigheter och allmänhet.

2021 delade Blindmissionen ut grundläggande Covid 19-skyddsutrustningar, mat, medicin, sanitetsartiklar till sin målgrupp som består av 45 vuxna och 20 skolbarn. De 20 barn med nedsatt syn som vanligtvis bor på en katolsk blindskola i Kalaketty har fått bo hemma hos sina familjer då skolan på grund av pandemin varit stängd.

Dessa blinda människors liv är alltid väldigt utsatta, men under pandemin har det varit ännu värre. Stödet de får är till stor hjälp för dem.

Vid Blindmissionens besök så stannar de bilen vid husen och lämnar av hjälppaketet och kontaktar sen den de besöker som kan hämta in hjälpen. Man har inte fått ha någon direktkontakt, utan har följt myndigheternas restriktioner och hållit sig på avstånd.

Utöver hjälpen till de blinda fortsätter också hjälpen till Poor Boy's Home där det bor 27 pojkar och 3 vuxna. Det är hjälp i form av bland annat mat, kläder och skolmaterial. Pojkarna har även detta år kunnat vara med på online-undervisning från skolan via telefon eller tv, där de kopplat upp sig.

Till Blindmissionen är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Slumarbete i Delhi

Delhi

Vanitha och Allen fortsätter sitt arbete bland barnen i ett av **Delhis slumområden**.

I ett område som är runt 3x5 km stort bor en miljon människor. Vanitha och Allen gör ett fantastiskt arbete tillsammans med sina döttrar och att de fortsatt att arbeta i slummen, trots att de knappt haft några ekonomiska resurser, visar på deras stora hjärtan för alla dessa barn och vuxna i området.

stora hjärtan för alla dessa barn och vuxna i området.

Deras vanliga arbete går vanligtvis ut på att hjälpa barn med läsläsning, de har barnmöten och söndagsskola och ger sömnadskurser. De har också lärt ut baskunskap i data. Under åren med pandemi blev förstås livet och arbetet i Delhi annorlunda.

I februari startades online-söndagsskola upp för barn varje onsdag. För övrigt kunde man inte göra så mycket under mars-juni på grund av nedstängning. Efter det kunde man så sakta börja starta upp med att ha samlingar för barnen igen. I september startade de också upp en barngrupp i ett nytt område i Delhi.

Under jul kunde de anordna en konferens för barn och vuxna med olika slags program och samlingar.

Neve Michael

Pardes Hana

Neve Michael i Pardes Hana är en fristad för 280 barn i riskzonen, i åldrarna 5–18 år. Barnen kommer från dysfunktionella familjer som har drabbats av fysiska, sexuella och mentala övergrepp och vanvård i späda ålder. De tar emot pojkar och flickor från hela Israel, främst från landets utkanter. Dessa barn är bland de allvarligaste och mest hjärtskärande fallen av barn i riskzonen i Israel. Målet är att bryta den cirkel av nöd som drabbar barnen och ge dem hopp om en bättre framtid. Deras engagerade och professionella personal hjälper barnen att övervinna sina trauman och utvecklas till friska unga män och kvinnor. Detta sker genom utbildning, daglig omsorg, en varm medmänsklighet och ett brett utbud av terapitjänster som är skraddarsyddas för att passa varje barns individuella behov. Uppdraget är att ge varje pojke och flicka det liv de förtjänar att ha.

Under det senaste året har det varit många av de anställda och även barn som antingen haft covid-19 eller varit i karantän. Det har varit en väldigt stor utmaning att både kunna ta hand om barn som varit sjuka och samtidigt hålla barnen sysselsatta i karantän. Dessutom drabbades barnen som blev sjuka av stor stress och rädsla. Ett intressant faktum var att många av barnen var oroliga för att de inte skulle hinna med sina skolarbeten om de blev sjuka eller isolerade.

Något som också blev påtagligt under 2021 var att covid-19 orsakade en ökning av fysiska och verbala övergrepp i hemmen. Neve Michael fick ta emot över 20 nya barn i september 2021 och fler står på en väntelista för att komma in.

Neve Michaels Barnby har skapat familjehem för barn i åldrarna 5–7 år. Dessa barn växte upp i dysfunktionella hem där de inte ens fick lära sig det mest grundläggande i livet. Vare sig när det gäller hygien eller hur man betar sig. När föräldrarna är höga på droger eller berusade är de oförmögna att göra vad normalt fungerande föräldrar gör; lära sina barn det grundläggande i livet. Dessa barn måste nu lära sig från grunden om dagliga rutiner i det normala livet. Detta var inget de någonsin såg i sina egna hem. De vet inte hur man badar/duschar, borstar tänderna och tvättar sina ansikten. De vet heller inte hur man använder gaffel, kniv och sked när man äter. Att lära dem alla dessa grundläggande saker är en lång process som kräver mycket känslighet och noggrann uppmärksamhet.

När det sen är dags för barn och ungdomar att lämna Neve Michael är det ett bevis på framgång. Det visar att den onda cirkeln av nöd kan brytas. De anländer till Neve Michael med resväskor fyllda av trauma och smärta och lämnar med resväskor fyllda av hopp och en lovande framtid.

Rangala Baby Home

Ugunja, Kisumu

På **Rangala Baby Home** får nyfödda barn den bästa vård. Det bor nu runt 45 barn på hemmet vars de flestas mödrar dött i förlossningen eller strax efter. Några av barnen är också hittade övergivna. Personalen vet inget om deras bakgrund. Barnen bor på barnhemmet tills de är 4–5 år gamla då de flyttar hem till familj eller släktingar. Det är inte alltid som pappan är villig att ta emot sitt barn. Han kan ha gift om sig och har ny familj. Ett sökande efter familjer till de övergivna barnen pågår också ständigt. Barn i Nöd är barnhemmets största sponsor.

Genom Barn i Nöd finns en fadderverksamhet för runt 30 barn som inte längre bor kvar på hemmet. Barnen har fått flytta till släktingar eller fått en ny familj. Personalen på barnhemmet fortsätter hålla kontakt med barnen och förmedlar regelbundet fadderstöd.

På Rangala Baby Home bor väldigt små barn och under pandemin har man praktiskt taget isolerat sig inne på området. Personalen fick jobba långa skift för att det var utgångsförbud nattetid och man kunde då inte ta sig hem som man vanligtvis gör. Varken personal eller barn har blivit sjuka i covid19 tack vare att man höll hårt på alla restriktioner och varit mycket försiktiga med vem som släppts in på barnhemmet. Rangala fick också lite lokal hjälp från människor i omgivningen som levererade mat, desinfektionsmedel och babypumpar som varit till stor hjälp för hemmet.

Under året har man fortsatt att ta in nya bebisar. I området ser man också att tonårsgraviteterna ökar på grund av nedstängningen av skolorna som varit stängda under större delen av året.

Det är mycket av underhåll på och i byggnaden som fått stå tillbaka under pandemin, då man inte kunnat ta in hjälp utifrån och heller inte haft ekonomisk möjlighet att genomföra reparationer. Även arbetet ute på åkrarna har påverkats med resultatet att skörden blivit sämre. I slutet av året ser man att verksamheten börjar gå tillbaka till det normala, men hemmet påverkas kraftigt av ökade priser på råvaror.

I **Thailand** stödjer Barn i Nöd BaanChivitMai i norra Thailand.

BaanChivitMai

ChiangRai

BaanChivitMai betyder "hem för nytt liv" och är en fristående lokal hjälpverksamhet i Thailand som har räddat flera hundra barn och ungdomar undan prostitution och knarkhandel. Genom BaanChivitMai får utsatta barn och ungdomar någonstans att bo och möjligheten till skolgång.

Verksamheten på BaanChivitMai's två hem har fungerat bra även om pandemin har påverkat arbetet. Barnen och ungdomarna har fått vara friska. I början av mars när pandemin ökade, stängde skolorna för sommarlov, en vecka tidigare än planerat. Hemmet stängdes av myndigheterna, så alla barn som har någon släkting kvar i sin hemby, fick resa dit. Bara ett fåtal barn blev kvar, de som inte har någon anhörig.

Skolan öppnade i mitten av november och då bara varannan dag. Barnen hade då förlorat en hel termin. BaanChivitMai kunde också öppnas upp och barnen kom tillbaka. Men det var besöksförbud för utomstående att komma in på området och barnen fick heller inte besöka andra platser än skolan.

Det var en stor belastning för personalen på Huadoi, då de också fått ta hand om hemundervisning för över 40 barn. Detta plus allt annat som skulle göras på hemmet. De fick heller inte ta emot volontärer som annars lättar på arbetsbördan för personalen. Pandemin bekymrar inte barnen speciellt mycket, de är nöjda med livet och får massor av tid till lek med kompisarna på skolhemmet. Maten är bra, de bor jättest fint och de får hjälp med läxorna varje dag.

I **Uganda** stödjer Barn i Nöd en skola.

Skolprojektet Mukarangye

Kabale Town

Skolan **Mukarangye** ligger i Kabale town och startades 2010 av Wycliff och hans fru Gilian. De kommer ursprungligen från Uganda, men bor nu sen några år tillbaka i Sverige. Målsättningen med skolan är att ge stöd och utbildning till fattiga barn för att försöka förändra deras tillvaro och ge dem bättre förutsättningar i livet. Skolan har nu närmare 100 elever och sju lärare. Lärarna är kvalificerade och de är duktiga på att undervisa barnen.

Året började med öppning av skolorna, men bara för de äldre klasserna. I slutet av mars gjorde eleverna i klass 5-6 sina nationella prov och efter dem var det dags för klass 4 och 5. Eleverna klarade med glans i de nationella proven trots utmaningar vilket gjorde skolan till en av de bästa i området.

Under tiden fortsatte hemundervisningen för elever i lågstadiet som fortfarande var hemma med hjälp av våra lärare som övervakade och vägledde eleverna eftersom de flesta föräldrar är analfabeter. Knappt hade den andra omgången av eleverna kommit tillbaka för terminen förrän pandemin blev värre igen. I juni blev det lockdown igen. Det var ett jobbigt besked för alla.

Efter några månader då allt hölls stängt kunde man återigen öppna upp och allt kunde återgå mer till det normala. Pandemin har inneburit att det blivit en stor lucka i undervisningen för barnen. Trots alla svårigheter är man nu tacksam för att skolan nu är i gång igen och att eleverna kommit tillbaka.

Tankar efter ytterligare ett år av pandemi...

Inte heller 2021 blev vad vi hoppats och tänkt, men det vi kunnat göra har gjort stor skillnad. Vi kan inte hjälpa alla, men när vi ser varje barn och gör vad vi kan, för var och en, så gör det hela skillnaden.

Man känner glädje när man hör en av eleverna på yrkesskolan i norra Indien uttrycka sin tacksamhet:

“Jag är lyckligt lottad att jag fick en chans att komma till en sån här skola. En skola där jag inte bara kan ge näring åt min egen framtid utan där jag också har fått lära mig ta emot, men också visa kärlek till andra. Jag kände föräldraomsorg och kärlek från personalen och lärarna. Idag känner jag mig positiv och trygg för att kunna möta alla utmaningar i det som ligger framför i livet. Jag tackar Grace yrkesskola för att ni gjort detta möjligt.”

Trots alla svårigheter under året så har arbetet på våra olika platser ändå fortsatt och barnen kommer allt eftersom tillbaka och kan delta i aktiviteterna. Vi ser nu framåt och hoppas på att vi nu kan lägga pandemin bakom oss och fortsätta arbetet tillsammans med personalen på alla våra platser för att göra livet lättare och bättre för alla dessa barn som ligger på vårt ansvar.

Göteborg i februari 2022

Karin Johansson

